

сега самъ да испытамъ съвършено прѣдметъ-тъ. Докторъ-тъ ми каза че имамъ болестъ, която не може да ся исцѣли; но, че може бы да живѣѣж годянж и половинж, или двѣ години, и вѣроятно не повече. Каквы кнѣгы мя съвѣтвашь да четж?”

“Библиѣж-тж” отговори другый-тъ.

“Вѣрвамъ че не ми разбирате,” отговаря безвѣрникъ-тъ зачуденъ. “Азъ желаѣж да испытамъ, да ли Библия-та е истинна.”

“Съвѣтвамъ вы, Г-не,” повтаря Христїанскый-тъ прїятель, “да четете Библиѣж-тж, и ето защо: има много безвѣрници, които не знаѣжтъ слово-то Божїе; но за да разежждамы точно върху нѣкой прѣдмѣтъ, трѣбва добрѣ да го разумѣваме. Още, азъ разбирамъ, че *вътрешно-то доказателство* за Библиѣж-тж е по-силно отъ *внѣкашно-то*.”

“И тогасъ отъ дѣ да захванж,” попыта безвѣрникъ-тъ, “отъ Новыя Завѣтъ ли?”

“Не,” рече другый-тъ, “отъ начало-то, — отъ Бытіе-то.”

Безвѣрникъ-тъ купи едно тълкованїе, отиде у тѣхъ си и захванж съ вниманїе да испыта Библиѣж-тж. Той употрѣбываше вѣщкж-тж силж на развитый-тъ си умъ, за да опыта строго и безпристрастно, да ли ученїе-то на Библиѣж-тж е истинно. Като слѣдваше да испыта, по нѣкогашь дохождаше при него прїятель-тъ му, благочестивый-тъ законникъ. Безвѣрникъ-тъ правѣше бѣлѣжки върху онова което четѣше, и свободно прѣдлагаше на прїятеля си свои-тѣ възраженїя.

Еднж вечерь Христїанскый-тъ законникъ дойде и намѣри безвѣрника въ кжщи, че ся расхождаше съ беспокоенъ погледъ. Той ся виждаше твърдѣ много замисленъ и ходѣше на самъ на тамъ изъ стаѣж-тж, безъ да заблѣжва че нѣкой е дошелъ. Най-подиръ неговый прїятель му рече: